

Κυριακή του Ασώτου: Είμαστε έτοιμοι να δεχθούμε την αγκαλιά του Πατέρα;

[Ορθοδοξία / Θεολογία](#)

[Σωτήριος Θεολόγου](#)

Δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου και το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα μάς περιγράφει την παραβολή του Ασώτου Υιού. Την πιο ωραία παραβολή που έχει πει ο Χριστός για τη ζωή μας αλλά και για την αγάπη του Θεού.

Κάποιος άνθρωπος, γράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς, είχε 2 γιους. Ο νεότερος λέει στον πατέρα του: «πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας», («Πατέρα, δώσε μου το μέρος της περιουσίας που μου ανήκει»). Και εκείνος, διαίρεσε την περιουσία και σε λίγες μέρες έφυγε για μακρινή χώρα σκορπίζοντας την περιουσία του. Όταν, όμως, δαπάνησε όλη την περιουσία του, ήρθε στη χώρα λιμός και ήρθε η στέρηση για κάποια πράγματα. Τότε, πήγε να βόσκει χοίρους και ήθελε να χορτάσει με τα ξυλοκέρατα των χοίρων, αλλά κανένας δεν του έδινε.

Λέει τότε: «πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι!

ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου», («Σε πόσους μισθωτοὺς του πατέρα μου περισσεύουν ἄρτοι, ἐνῶ ἐδῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ λιμό. Ἀφού σηκωθῶ, θα πορευτώ πρὸς τον πατέρα μου και θα του πω: Πατέρα, ἀμάρτησα στον ουρανό και μπροστά σου, δεν εἶμαι ἄξιος πια να ονομαστώ γιος σου. Κάνε με ὅπως ἓναν ἀπὸ τους μισθωτοὺς σου»). Ξεκίνησε για τον δρόμο της επιστροφῆς πρὸς τον πατέρα του. «ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν», («Ἐνῶ λοιπὸν αὐτὸς ἀπείχε ἀκόμα μακριά, τον εἶδε ο πατέρας του και τον σπλαχνίστηκε και, ἀφού ἔτρεξε, ἔπεσε πάνω στον τράχηλό του και τον καταφίλησε»).

Στη συνέχεια, ἀκολουθεῖ ἓνας συγκλονιστικὸς διάλογος. Λέει ο γιος: «πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου», («Πατέρα, ἀμάρτησα στον ουρανό και μπροστά σου, δεν εἶμαι ἄξιος πια να ονομαστώ γιος σου»). Τότε, λέει ο πατέρας πρὸς τους δούλους του: «ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν

θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι», («Γρήγορα, φέρτε ἔξω την πρώτη στολή και ντύστε τον, και δώστε δαχτυλίδι στο χέρι του και υποδήματα στα πόδια, και φέρτε το καλοθρεμμένο μοσχάρι, σφάξτε το, και να φάμε να ευφρανθούμε, γιατί αυτός ο γιος μου ήταν νεκρός και ξανάζησε, ήταν χαμένος και βρέθηκε. Και άρχισαν να ευφραίνονται»). Όμως, ο πρεσβύτερος γιος ήταν στα κτήματα· καθώς ερχόταν προς το σπίτι άκουσε τραγούδια και φώναξε έναν δούλο για να του πει τι γίνεται. Πληροφορεί τον μεγάλο γιο για την επιστροφή του μικρότερου αδερφού από την ξένη χώρα και εκείνος οργίστηκε και δεν ήθελε να μπει στο σπίτι. Βγαίνοντας ο πατέρας ἔξω για να μεταπείσει τον γιο του, του λέει: «ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν», («ἰδοὺ, τόσα ἔτη σε υπηρετῶ σαν δούλος και ποτέ δεν παράβηκα ἐντολή σου, ἀλλὰ σ' ἐμένα ποτέ δεν ἔδωσες ἕνα κασίκι, για να ευφρανθῶ μαζί με τους φίλους μου. Όταν όμως αυτός ο γιος σου ἦρθε, που σου κατάφαγε το βίος μαζί με πόρνες, ἔσφαξες γι' αὐτόν το καλοθρεμμένο μοσχάρι»). Λαμβάνοντας την ἀπάντηση ἀπὸ τον πατέρα του: «τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἔστιν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη», («Παιδί μου, ἐσύ πάντοτε εἶσαι μαζί μου, και ὅλα τα δικά μου εἶναι δικά σου. Ἐπρεπε ὁμως να ευφρανθούμε και να χαρούμε, γιατί αυτός ο ἀδελφός σου ἦταν νεκρός και ἔζησε, και χαμένος και βρέθηκε»).

Σήμερα, ἀκούσαμε τη δική μας ζωὴ· ἀκούσαμε τη δική μας πορεία που ἀποφασίσαμε να ἀκολουθήσουμε. Δηλαδή, τι;

Ο σημερινός ἄνθρωπος μοιάζει με τον νεότερο γιο. Ἐχουμε ἀποκοπεί ἀπὸ τον Πατέρα και θέλουμε να ζήσουμε τη ζωὴ που ἔχουμε ονειρευτεί με χρῆμα, δόξα και ηδονή.

Ο ἄνθρωπος δεν θέλει, σήμερα, να ἔχει Θεό, γιατί; Για να μπορεῖ να κάνει ὅ,τι θέλει. Ο Ντοστογιέφσκι εἶχε πει: «Χωρὶς Θεό, ὅλα ἐπιτρέπονται». Αδιαφορεῖ για την ἀγάπη που δείχνει ο Χριστός στον κάθε ἄνθρωπο, νομίζοντας ὅτι θα τα καταφέρει μόνος του. Νομίζει ὅτι μπορεῖ να πάρει τη θέση του Θεού και να κάνει τα πάντα. Όμως, ο σημερινός ἄνθρωπος ἔχασε τα πάντα. Πρώτα ἔχασε την ἀξιοπρέπειά του και ὕστερα τα υλικά αγαθά. Πέσαμε μέσα στο βούρκο της ἀμαρτίας, θεωρώντας ὅτι μέσα ἀπὸ αυτές θα ἀνακαλύψουμε τον εαυτό μας. Νομίζουμε ὅτι εἴμαστε κυρίαρχοι και μπορούμε να κάνουμε ὅ,τι θέλουμε. Να διαλύσουμε την ζωὴ του ἄλλου, να συκοφαντήσουμε τον ἀδερφό μας, να μισήσουμε

τον γείτονά μας.

Αλλά, ο φιλόανθρωπος Θεός δεν μας αφήνει.

Είναι εκεί.

Να πούμε και εμείς: «πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου».

Θα μας δεχτεί στην πατρική αγκαλιά Του και θα μας καταστήσει εκ νέου υιούς Του.

Πολλές φορές Τον απογοητεύουμε -και πρώτος εγώ που γράφω αυτές τις γραμμές- αλλά Εκείνος είναι εκεί. Να μας ανοίξει την αγκαλιά Του και να μας δώσει την αγάπη που επιζητούμε.

Φτάνει εμείς, να κάνουμε ένα βήμα. Να πάμε πιο κοντά στο Θεό. Και εκείνος θα κάνει όλα τα υπόλοιπα βήματα που χρειάζονται.

<https://bit.ly/3HSJwVf>